

Blak
Rosen
Kjeller
1930

Om björnen, som skrämde trollen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2982

Dä' va' ett bonnställe, som kalltes Hara-
Jössas, o' dä' kom alltid troll dit på julafton, så folk
kunne inte va' där. Så kom dä' en vandringeman o'
bedde en björn sent om kvällen, o' han ville låna hus,
men ingen ville ha honom. Så kom han se' dä' där
stället. Men di sa: "Nej, vi kan inte själva va' här för troll-
en". Men han va' inte rädd utan krops upp på ryggen o'
lä' sig där på björnen. När dä' ble' ut på natten o' lör-
ti'en, så kom trollen o' lorde o' hoppade där. Björnen
morrade, sen sa' gubben: "Puss!" o' dä' hoppade björnen
ner o' lorde under trollen. — Juleu efter kom trollen
igen o' sa: "Lover kissa-lilla ää?" — "Ja, hon lover", svarade
di, o' hon har sju ungar värre ää hon själv". Sen lorde
di inte ä' trollen mera.

Stoosnuivan.

Stoosnuivan förevillade Söns-Käro. Han hade en levare i Kärobo'sa backar; dä' va' en andelstevare. Så hade han vä't o' malt ena natt, o' när han skulle gå där, så ble' han förevillad ä' stoosnuivan. O' han gick o' gick o' kom bara ner ät bergen. Han ek o' asade ner för klintarna; se'n rop han öpen igen. Ti' slut lae han sej nunn' en gram o' somnade. Då kom stoosnuivan o' lyfte på gro-narna o' sa': "Söns — Söns!" — Hon lidenade en män-ska på framsidan, men fick man se henne bak, så va' hon som ett baklag.

P. H.
Lisbeth
Kyrkostyrelsen
1930.

Uppm. Katarina Jansson
Värmland
Ber. Lars Olsson
j. 1869 i Kyrkostyrelsen
Wärmland

3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2982

Necken va' i dammarna o' spelade o'
skrämda barnen. När di kom, så höjde di moken, han
skulle locka barnen to' sig. Han va' belädd i en rö' bejostel,
när di så' honom.

tel.
Litters tid.
Kyrskult
1930

Uppf. Elin Jepsen
Kon. Lars Olsson J. 1869.

Trollkarlarna i Fällskult.

4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2982

Harald i Fällskult hade en son i Hårlands,
Majnes. Han va' samme dan han. O' han ställdo fram ljua-
gods. Då' va' bråk i Rårskulla, han va' på Löneboda mår-
ken o' fick 250 kronor för ett par otar, men han ble' a'
må' allsamman. O' se'n sa' di fö' honom, att han skulle gå
te Majnes, o' då' gjorde han. "Voi du inte, va' du va', när då'
hände?" sa' Majnes. "Jo, ja' va' på ett kaffeställe o' drack
gökar," sa' bråk. "Tack ska' du ha! Klockan 12 i natt ska'
då' komma, men du får inte ble rädd." Bråk lå' vakna
lula natten, o' klockan 12 kom hon på kaffestället, all-
deles vitklädd o' ga' honom plånboken. Men se'n ville
Majnes ha di 50 kronorna för besväret.

Kel.
Litteris och
Kunstskult
1930

Uppf. Elin Jeppsson
kon. Lars Olsson 7. 1869.

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Tla - Bengtan.

2982

Hon va' född i Tla - lorget i Siggaboda
i Hårlunda församling. Se'n tjänade hon i Farabol, o'
då ble' hon same mä' den rike uunantagsbarna Sven
Olsson, o' di gifte sej, men då' ble' ett olyckligt äkten-
skap. Så köpte di en liten gård i Farabol, o' di fick två
smårflinkor. Sen förvillade den där bänsmannen, Håkan
Bölsman, henne. O' Sven Olsson va' så glac ve' brännvin.
O' hon o' Bölsman överläs om att di skulle förga Sven Olsson,
o' se'n skulle di gifte sej. Hon ga' honom då en dos i bränn-
vin, så han dör. O' sen skulle hon förga barnen mä', o'
den ena flinkan ga' hon mä', så hon dör. O' sen skulle
hon gått den andra flinkan mä', men då' tydde min
morfar, som va' ällaman (äldersman) o' Ola Håkansson,
en ärovärdi' man, förhindra. Di gick dit o' to' barnet frä'

2982

henne. Hon ville inte lämna då', men den ene fläckte öfver
 armarna på henne, o' den andra to' barnet. O' hon va' så
 ärg. Hon va' så grov i sina^{ör} o' lo' i sina gärningar, o' hon sto'
 o' sto' mä' armarna, o' så skrek hon: "Ja, går du inte hem,
 så ska' ja' pricka dej så!" Men gubbarna, di to' hennes mä'
 sej. — Sen ble' Bengta häktad o' arättad på Vikaljungan.
 Hon ble' alldeles omvänd först. Far så' på händelsen o' där
 va' många andra åskådare. Prästerna Stenow o' Stear-
 skedt kom o' ledde henne, o' hon sjöng en psalm: "Min klä-
 der klädde av." Så när hon kom mitt för far, så sa' hon:
 'Där står den som ja' vill lala mä'. Hur ä' då' mä' Bengta?
 — "Du ska' inte lanka på henne, för hon ä' i gott förvar, så
 min far då. Sen dro' di henne mä' sej, o' hon lae nu luet
 på stupstocken utan motstånd. — Men Bolman fick
 di så' mä' våld.

Åke - Käll.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2982

Åke - Kjell va' en aktad man, närnde -
man o' kyrkovård. Men i gamla tider va' då' en hedor o'
sljåta, så då' gick i behåll.

Först slo' han hål sin granna. Före mätning-
en hade di då' så teraktit mä' sina åkrar. Så hade di kve-
akar, som di ble' övermer om. Nisse - Koik hade en ma-
tyka, som Nuge - Kjells bekratur gick in i. Sen en sönda'sms.
en skulle di dit o' se va' skada då' va'. O' di ble' övermer o'
böjade slås. O' Nuge - Kjell räkte lugga te' för häet, så han
slo' hål sin nabo där, o' som kom han i häet.

Sen löts han ut tjur o' stal. Sen yppa-
de hans dräng då'. Bonnen o' drängen ble' omia en sönda'.
Då' gick drängen te' nabo o' sa: "Is du ger mej brännin,
så ska' du få veta, va' dina stölar ä'. Di hänges te' Nuge -
Kjellas". Sen böjades di tannsaka. Di hade gömt silkeschalar

2982

o' allt möjligt. Han häjade på o' stal o' steg i graderna. Di
 böjade löika där, o' var o' en tillade silt. Ruge - Kjolla vika
 mår va' ute o' sprang om nätkema o' dro' hem tjivagods.
 Där Ruge - Kjoll o' fruen satte sen på skampallen i jäm-
 se lörika, under då' att prästen predikade. En sluc man
 va' han, Ruge - Kjoll, te' o' sköta affärena o' berides te' o' nätk-
 na o' skeriva. - Somu döe i hätelet, o' Ruge - Kjoll fick skylt
 för att ha släet häb tvorn, för att han villo bekänna.

Ve' mordet på Niros. Körk va' då' en ge-
 säll, som lå' i en buske o' lurade om skjorta. B' han va'
 då' enda bericed.